

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418200314
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8418200314.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému : K. F., X..XX.XX.XXXX, V. L. P. X, XXX XX P., o zaplatenie 5.083,79 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 5.083,79 eur, úroky vo výške 137,80 eur, úroky z omeškania vo výške 2,21 eur, poplatky za poistenie vo výške 3,96 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.083,79 eur od 07.01.2018 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 100,-eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 15. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 15. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 77,60 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 8.2.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 5.083,79 eur, úrok vo výške 137,80 eur, úrok z omeškania vo výške 2,21 eur, úrok vo výške 7,90 % ročne zo sumy 5.083,79 eur odo dňa 28.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.083,79 eur odo dňa 28.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 137,80 eur od 28.12.2017 do zaplatenia, poplatky za poistenie vo výške 3,96 eur a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že dňa 17.6.2016 uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 5.700,-eur. V žalobe tvrdil, že poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach s tým, že celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 20.6.2024. Podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe žalovaný po vyčerpaní úveru porušil zmluvné povinnosti, preto žalobca po zaslaní upozornenia žalovanému na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia úveru zo dňa 20.10.2017 na základe výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 27.12.2017 rozhodol o predčasnej splatnosti úveru, avšak napriek výzve nebola pohľadávka žalobcu doposiaľ uhradená. Uplatnený nárok v zmysle špecifikácie žalobcu v žalobe pozostáva z istiny poskytnutého úveru vo výške 5.083,79 eur, úrokov vo výške 137,80 eur predstavujúcich dohodnutý úrok v sadzbe 7,90 % ročne v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia, úrokov z omeškania vo výške 2,21 eur a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 3,96 eur v zmysle bodu 1.2 zmluvy. V súvislosti s uplatneným úrokom z omeškania z

nezaplatenej istiny a obchodného úroku vyčísleného ku dňu zosplatnenia úveru žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.3.2008 sp.zn.4Cob/62/2007 a tiež na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.14Co/542/2016-59. Žalobca v žalobe taktiež poukazom na niektoré názory (komentár IURA EDITION) a súdne rozhodnutia argumentoval, prečo trvá nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení úveru. Odôvodnenie žaloby žalobca doplnil v písomnom podaní zo dňa 20.8.2019 tak, že jeho právo na zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok bolo stanovené v Obchodných podmienkach pre úvery občanom účinných ku dňu podpisu úverovej zmluvy, konkrétne v ich bode 2.9.1 - Predčasná splatnosť, pričom predložil dôkazy o doručení upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru žalovanému a výpis z osobného účtu žalovaného s tým, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.700,-eur ktorý bol čerpaný dňa 17.6.2016 vo výške 5.700,-eur.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu a Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s., Obchodné podmienky pre úvery občanom, Sadzovník poplatkov, druhú upomienku/opakované upozornenie a výzvu na predčasné splatenie úveru s doručenkou, výpis z účtu číslo XXXXXXXXXXXX, stav omeškaných splátok na úvere, prehľad splácania, prepočet zmluvných úrokov do zosplatnenia a prepočet úrokov z omeškania do zosplatnenia.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril.

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalobca napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal s tým, že všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba, resp. odpoveď na výzvu súdu. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

6. Žalovaný k žalobe na pojednávaní vyjadril sa tak, že vie, že mu na danom úvere vznikol voči žalobcovi dlh, avšak jeho momentálna situácia je taká, že sú mu zo mzdy vykonávané zrážky na iné dlhy, má dve malé deti a nemá k dispozícii takú sumu, nemôže dlh zaplatiť jednorázovo, môže tak urobiť len v splátkach vo výške maximálne 100,-eur mesačne.

7. Pri svojom výsluchu na pojednávaní žalovaný potvrdil poskytnutie mu úveru žalobcom, uviedol, že tento si zobral na refinancovanie viacerých iných úverov čerpaných za účelom pomoci blízkej osobe. Úver kým mohol splácať, splácať prestal po narodení prvého dieťaťa kedy mu zvýšené výdavky neumožňovali splácať všetky svoje záväzky a napriek tomu že s veriteľmi komunikoval a snažil sa to riešiť, nepodarilo sa mu to, začali voči nemu zrážky zo mzdy, následne sa mu narodilo druhé dieťa, momentálne je na materskej dávke, v mesiaci október opäť nastúpi do práce a keďže budú mu pokračovať zrážky zo mzdy, jeho príjem bude len cca 550,-eur mesačne v čistom. Potvrdil, že vyplatená žalobcom bola mu suma 5.700,-eur, podmienkam úveru rozumel, jeho príjem a pomery banka si preverovala, potvrdil, že bolo dojednané poistenie. Nerozporoval tvrdenie žalobcu, že celkovo zaplatil mu len sumu 1.162,60 eur s poslednou úhradou v septembri 2017 a nerozporoval ani právo banky predčasne zosplatniť úver, pričom potvrdil, že bolo mu doručené upozornenie na možnosť predčasného zosplatnenia úveru ako aj oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru. Podrobne špecifikoval svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 20.8.2019, vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, keďže ho považoval za nevyhnutný pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, oboznámením sa s dôkazmi o pomeroch žalovaného a zistil tento skutkový stav:

9. Medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako dlžníkom bola na základe žiadosti žalovaného o poskytnutie spotrebného úveru (čl. 5 spisu) dňa 17.6.2016 uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému splátkový úver na refinancovanie iných úverov s označením druhu úveru ako „pôžička“ vo výške 5.700,-eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 mesačných anuitných splátkach vo výške 80,68 eura splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca, a to buď odpísaním z bežného účtu žalovaného v banke, resp. príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu. Celková čiastka, ktorú mal podľa zmluvy žalovaný splatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom) bola v zmluve vyčíslená sumou 7.745,28 eura, pri RPMN 8,32 % a úrokovej sadzbe 7,90 % p.a. - fixnej do splatnosti. Suma 7.745,28 eur zodpovedá súčtu počtu a výšky splátok (96 x 80,68 eur rovná sa

7.745,28 eur). Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 15,19 %. V zmluve bol dojednaný úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. Dohodnuté bolo aj poistenie schopnosti splácať úveru s tým, že za toto poistenie bude žalovaný popri splátke úveru uhrádzať mesačne sumu 1,98 eur. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

10. Podľa žalobcom predloženého výpisu z účtu (čl. 68 spisu) v prospech žalovaného bola mu na účet dňa 17.6.2016 poskytnutá suma 5.700,-eur, čo žalovaný pred súdom aj sám potvrdil. Následne žalovaný realizoval obraty na účte prostredníctvom príkazov na úhradu a výberov v hotovosti. Žalobca tvrdí, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto bol úver v súlade so zmluvou predčasne zosplatený.

11. Prehľad splácania úveru žalovaným (čl. 8 spisu) ako aj prehľad stavu omeškaných splátok na úvere (čl. 9 spisu) predložené žalobcom potvrdzujú tvrdenie žalobcu, že žalovaný meškal so splácaním úveru, keď poslednú úhradu na úver uskutočnil dňa 29.9.2017, aj to v neúplnej výške splátky za mesiac september 2017, následne so splácaním úplne prestal, splátky splatné dňa 20.10.2017, dňa 20.11.2017 a dňa 20.12.2017 neuhradil. Zo žalobcom predloženej upomienky zo dňa 20.10.2017 (čl.11 spisu) označenej ako „Opakované upozornenie“ vyplýva, že žalovaný z dôvodu omeškania v splácaní bol upomínaný k splácaniu úveru s tým, že ak sa tak nestane a nedoplatí omeškané splátky vo výške 92,75 eur, bude žalobca v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka žiadať jednorazové splatenie celej dlžnej sumy. Žalobca predloženým dokladom (čl. 70 spisu) preukázal, že uvedenú upomienku žalovanému doručoval, ten jej prevzatie sám potvrdil. Žalobca listom z 27.12.2017 (čl. 12 spisu) oznámil žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovaného na predčasné splatenie celého úveru, na základe čoho vznikla žalovanému povinnosť jednorazovo uhradiť žalobcovi celý dlh. Jeho výšku uviedol žalobca vo výzve sumou 5.287,76 eura a žiadal ho od žalovaného uhradiť najneskôr do 6.1.2018. Zároveň bol vo výzve žalovaný upozornený, že uvedený dlh sa denne úročí a rastie. Žalobca predloženou doručenkou (čl. 74 spisu) preukázal, že uvedenú výzvu žalovaný prevzal si dňa 2.1.2018.

12. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe, ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru pohľadávku banky voči žalovanému predstavovala suma 5.287,76 eur a pozostávala z nevrátenej istiny úveru vo výške 5.083,79 eur, úrokov vo výške 137,80 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,21 eur, poplatkov za upomienky vo výške 60,-eur (ktoré žalobou si neuplatnil) a poplatkov za poistenie vo výške 3,96 eur čo zodpovedá prehľadu splácania a započítavania splátok úveru žalovaným do predčasného zosplatenia úveru (čl. 8 spisu) a prepočtu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania predložených žalobcom (rub čl.9 a čl. 10 spisu). Žalobca tvrdí, že po predčasnom zosplatení úveru žalovaný neuhradil mu nič, čo tento potvrdil.

13. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobca je bankou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov. Žalovaný pri uzavretí úverovej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

14. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (17.6.2016) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20160321>> alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

15. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

16. Podľa § 9 ods.1 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Následne v § 9 ods.2 tohto zákona sú uvedené náležitosti ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/static/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20100301.html>>.

18. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá žalobcom so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

21. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa 17.6.2016 a predložením výpisu z účtu, v ktorom je zaznamenané vyplatenie úveru žalovanému preukázal, že svoju povinnosť z úverovej zmluvy splnil, poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prospech žalovaného spotrebiteľský úver vo výške 5.700,-eur, čo žalovaný sám potvrdil rovnako ako to, že úver prestal splácať s tým, že na úver zaplatil žalobcovi doposiaľ spolu len 1.162,60 eur, ako to vyplýva aj z prehľadu splácania na čl. 8 spisu. Žalobca tvrdí, že žalovaný nerealizoval svoju zmluvnú povinnosť v celom rozsahu, preto úver bol predčasne zosplatnený a neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe. Súd preskúmal, či uplatnenie týchto nárokov čo do základu a výšky má oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj opodstatnenosť týchto uplatnených nárokov z hľadiska ich súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že žaloba je v časti dôvodná a v časti nedôvodná.

22. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (17.6.2016), ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. Po posúdení obsahu zmluvy súd konštatuje, že táto bola uzavretá v zákonom predpísanej písomnej forme a že čo do dodržania základných náležitostí predpísaných v § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch ako podmienka vzniku nároku na úroky a poplatky za úver jej niet čo vytknúť, preto nejde o bezúročný a bezpoplatkový úver v zmysle § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobcovi podľa názoru súdu vznikol nárok na dohodnuté poplatky a úroky za úver,

avšak z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia len za dobu do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

23. Povinnosťou žalovaného bolo poskytnutý úver splácať v splátkach vo výške 80,68 eur mesačne. Povinnosť splácať úver žalovaný plnil len do augusta 2017, v septembri 2017 uhradil už len časť splátky a splátky splatné dňa 20.10.2017, dňa 20.11.2017 a dňa 20.12.2017 neuhradil už ani sčasti čo sám potvrdil. Podľa článku 1 bod 1 a článku 2 bod 2.5 úverovej zmluvy sú jej súčasťou aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, pričom v týchto je v článku 2.8 v spojení s článkom 2.9.1. dojednanie, že v prípade zmeny okolností na strane klienta, za ktoré sa považuje aj nezaplatenie ktorejkoľvek čiastky dlžnej podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru s tým, že doručením výzvy sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Žalovaný ani nerozporoval, že bol v omeškaní v dôsledku ktorého žalobca bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zákonné podmienky pre takýto postup v zmysle § 565 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka podľa názoru súdu boli splnené, nakoľko bolo dohodnuté právo žalobcu žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, žalovaný bol viac ako tri mesiace v omeškaní so zaplatením splátky a bol žalobcom listom zo dňa 20.10.2017 (opakované upozornenie ktorého doručenie žalovaný sám potvrdil), teda v lehote podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka upozornený na uplatnenie tohto práva žalobcu. Preto ak žalobca listom zo dňa 27.12.2017 žalovanému doručeným dňa 2.1.2018 oznámil žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, bolo to po práve a žalovaný v dôsledku straty výhody splátok bol povinný zaplatiť žalobcovi jednorázovo všetky oprávnené nároky z úverovej zmluvy. To, že tak ani po tejto písomnej výzve žalobcu neurobil žalovaný sám potvrdil. Súd sa však nestotožnil s výškou týchto nárokov uplatnených žalobcom a preto jeho žalobe vyhovel len čiastočne.

24. Čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie nevrátenej úverovej istiny vo výške 5.083,79 eur a úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 137,80 eur, tieto nároky žalobcu súd považoval za preukázané tak čo do základu ako aj výšky a za plne dôvodné. Žalobca preukázal, že v prospech žalovaného ako dlžníka poskytol sumu úveru 5.700,-eur. Zo zaplatených anuitných úverových splátok žalovaného v celkovej výške 1.162,60 eur bola v súlade so zmluvou na istinu započítaná suma 616,21 eur, preto dlh žalovaného na istine činí 5.083,79 eur (5.700 eur - 616,21 eur) a tak v tejto časti žalobu žalobcu súd mal za dôvodnú.

25. Za dôvodnú mal súd žalobu aj v časti požadovaných úrokov nezaplatených za dobu do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 137,80 eur, nakoľko nárok na úroky z úveru v sadzbe 7,9 % ročne, ktorá neodporuje zákonu ani dobrým mravom má oporu v zmluve a táto výška úrokov do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola preukázaná.

26. Aj nárok na zaplatenie poplatkov za poistenie vo výške 3,96 eur súd považoval za dôvodný. Priamo v úverovej zmluve, v jej hlavnej časti obsahujúcej parametre úveru a práva a povinnosti zmluvných strán (tu je ňou bod 1.2 zmluvy- základné podmienky) bolo jasne a zrozumiteľne dohodnuté stranami poistenie, a že za toto poistenie bude žalovaný platiť poplatok 1,98 eur mesačne a to rovnako ako úverovú splátku vždy k 20.dňu v mesiaci. Dojednanie poistenia sám žalovaný potvrdil. Že uvedená povinnosť platne existovala a že jej žalovaný riadne rozumel potvrdzuje aj to, že aj prvé splátky ktoré riadne uhradil (júl 2016, august 2016) hradil vo výške 82,67 eur mesačne, teda vrátane poplatku za poistenie. Preto nárok na zaplatenie poplatku za poistenie za dva mesiace (2x 1,98 eur) je podľa názoru súdu preukázaný a dôvodný, nakoľko má tu základ vo výslovnom, jasnom a zrozumiteľnom dojednaní strán. Preto ho súd žalobcovi priznal.

27. Čo sa týka žalobcom požadovaného 7,90 % ročného úroku za úver za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, teda od 28.12.2017 do zaplatenia zo sumy 5.083,79 eur, v tejto časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

28. Žalobca s poukazom na § 502 ods.1 a § 503 ods.1 a 3 Obchodného zákonníka v žalobe argumentoval, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, preto má nárok aj na úroky po predčasnom zosplatení úveru, na podporu čoho poukázal aj na viaceré súdne rozhodnutia podporujúce jeho názor.

29. Otázka existencie, či neexistencie nároku veriteľa na riadne (zmluvne dohodnuté) úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru je v súčasnosti mimoriadne aktuálna a diskutovaná (viď napríklad príspevky na internetovom portáli www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> týkajúce sa tak pohľadu rozhodovacej praxe súdov ako aj pohľadu z „druhej strany“ - advokátov), pričom aj súdna prax sa k riešeniu uvedenej otázky stavia rôzne. Zástancovia názorovej línie podporujúcej platenie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania prevažne vychádzajú z dispozitívnej normy, ktorá neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005 na ktorý aj žalobca v žalobe poukázal v poslednom odseku článku V. žaloby). Z množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR vyplýva, že aj žalobca je opakovane konfrontovaný s názormi súdnej praxe o existencii či neexistencii jeho nároku na úroky za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Teda tak ako žalobcovi už musí byť veľmi dobre známa argumentácia tej veľkej časti súdnej praxe, ktorá mu nárok na úroky za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nepriznáva, tak aj súdu je dobre známa argumentácia žalobcu, prečo by mu takéto úroky patriť mali. S týmto názorom žalobcu však súd nesúhlasí.

30. Právny názor súdu premietnutý aj do rozhodnutia tu súdanej veci je, že úroky za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobcovi priznať nemožno. Súd je totiž názoru, ktorý zastáva aj nižšie uvedená bohatá aktuálna judikatúra vyšších súdov, a síce, že úroky z úveru je možné priznať len do zosplatnenia istiny a v prípade existencie zmluvnej klauzuly v štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluve, akou je v tu súdanej veci dojednanie v článku 2 bod 2.4 Obchodných podmienok pre úvery občanom v zmysle ktorého úver sa úročí denne odo dňa prvého čerpania úveru do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane) zo sumy aktuálneho zostatku čerpaného úveru je potrebné takúto klauzulu podrobiť súdnej kontrole z hľadiska jej prijateľnosti (viď generálna klauzula o neprijateľných zmluvných podmienkach v § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka). V prípade záveru o jej neprijateľnosti úrok za dobu po vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno priznať, čo je aj prípad tu prejednávanej veci. Veľmi podrobnú argumentáciu k vyššie uvedenému právnemu názoru, ktorá zohľadňuje a vyporiada sa aj s najčastejšími argumentmi veriteľov v prospech opačného názoru, teda názoru o existencii nároku na úroky za dobu po predčasnom zosplatnení úveru obsahuje aktuálne rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.6Co/42/2016 zo dňa 11.5.2017 na ktoré súd v tejto súvislosti plne poukazuje. Nakoľko toto rozhodnutie je verejne dostupné, súd len bez opakovania tam uvedenej argumentácie uvádza, že s tam uvedeným právnym názorom vo vzťahu k úrokom po splatnosti sa plne stotožňuje. V uvedenej súvislosti súd poukazuje tiež napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého “jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.“

31. Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998, dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami. Právny názor o neexistencii nároku na úroky za dobu po predčasnom zosplatnení úveru vyvodzovaného z neprijateľnej

klauzuly v spotrebiteľskej zmluve aký zastáva aj tunajší súd bol podrobený aj testu ústavnosti. Súd v tejto súvislosti odkazuje na uznesenie ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že následne mu už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania.

32. Povinnosť spotrebiteľa platiť veriteľovi riadne úroky aj po tom, čo sa veriteľ vykonaním jednostranného právneho úkonu rozhodol úver predčasne zosplatiť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia žiadneho právneho predpisu. Niet kogentnej úpravy, podľa ktorej by bolo možné priznať úroky dohodnuté popri úrokoch z omeškania. Dohodnuté úroky za úver zákon reguluje bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je v neprospech spotrebiteľa a tiež vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Aj ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka na ktoré žalobca v žalobe poukazuje vyslovene ustanovuje splatnosť úrokov k času vzniku záväzku vrátiť peňažné prostriedky veriteľovi, nie k ich skutočnému vráteniu. Aj argumentácia žalobcu podopretá ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je podľa názoru súdu nesprávna, nakoľko systematicky toto ustanovenie pojednáva o otázke splatnosti úrokov v prípade predčasného splatenia úveru zo strany dlžníka. Pokiaľ ide o ustanovenie § 16 zákona 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch (cit. „Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia“), k tomu súd uvádza, že zákon v citovanom ustanovení § 16 ods. 1 upravuje povinnosť platiť úroky pri predčasnom splatení spotrebiteľského úveru spotrebiteľom a nehovorí o úrokoch po splatnosti úveru.

33. Ak napriek vyššie uvedenému povinnosť spotrebiteľa platiť riadne úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti zo strany veriteľa je inkorporovaná priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako je tomu v tu súdenom spore, tak podľa už opakovane uvedeného názoru súdu dané ustanovenie je neplatné s ohľadom na ust. § 53 ods.1 a 5 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže sa jedná o odklon od práv spotrebiteľa v jeho neprospech, a jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, vzhľadom na značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, kedy by spotrebiteľ bol povinný platiť dohodnutý úrok zo spotrebiteľského úveru, čomu by však už ďalej nekorešponovalo jeho dohodnuté právo hrať spotrebiteľský úver v splátkach. Pre prípad výskytu akýchkoľvek pochybností ohľadne výkladu problematiky nároku veriteľa na riadne úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa je tiež potrebné poukázať na povinnosť vykladať právne normy v otázke spotrebiteľských zmlúv v prospech spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 a § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka).

34. Koniec koncov, záver o neprijateľnosti obsahu totožnej, aj tu použitej dohody v úverovej zmluve žalobcu, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, čo spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru, pričom je nepravdepodobné a nepreukázané, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ) už bol v sporoch žalobcu vyslovený, viď napr. právoplatný rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 21.4.2016 sp.zn.4C/24/2016 kde bola zmluvná podmienka obsiahnutá v článku 2 bod 2.4 Obchodných podmienok pre úvery občanom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Vyhovenie žaloby v tejto časti by teda zjavne obišlo zákonný zákaz vyplývajúci z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ

je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti. Ak ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú a takáto zmluvná podmienka je neplatná (podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom ide o absolútnu neplatnosť), akceptovaním jej účinkov a ďalšieho používania dodávateľom by sa vytvoril protiprávny stav, navyše zákonom explicitne zakázaný, a priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky by bolo v priamom rozpore so zákonom. Ak by teda súd v tu súdenom spore priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, nenaplnil by sa účel a zmysel § 53a Občianskeho zákonníka a išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu Európskej únie a práva Európskej únie na ochrane práv spotrebiteľa.

35. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo z vlastného rozhodnutia a konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom, hoci stále mal pri nesplácaní úveru žalovaným možnosť úver nezosplatniť a žalovať len jednotlivé nezaplatené splatné splátky úveru spolu s úrokmi. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

36. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na rozhodnutia súdov podporujúce jeho názor súd uvádza, že prehľad rozhodnutí ponúknutý žalobcom je síce logicky volený tak, že žalobca poukázal len na tie rozhodnutia ktoré podporujú jeho názor, ale musí si zároveň byť veľmi dobre vedomý toho, že tieto rozhodnutia nepredstavujú „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (článok 2 ods.2 základných princípov CSP), nakoľko v množstve iných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (okresných, krajských) týkajúcich sa aj žalobcu (a preto mu musia byť známe), ale aj v rozhodnutí Ústavného súdu ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012 možno nájsť práve opačné závery s ktorými sa stotožňuje aj tunajší súd. Na podporu svojho názoru súd odkazuje napr. na rozsudky Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/407/2016 - 129 z 22.2.2017 alebo sp.zn.5Co/223/2014, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015 z 23.11.2016, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/52/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/400/2014 z 29.7.2015, Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/4/2017-67 z 16.2.2017, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.2Co/156/2016, 5Co/171/2016, 3Co/85/2013, 3Co/131/2016, 4Co/83/2013 a 21Co/30/2016, či rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/224/2015 - 125 z 9.6.2016.

37. Ako súd už uviedol, aj priamo vo veciach žalobcu bol viackrát vyslovený názor o nemožnosti priznať mu zmluvné úroky za dobu po predčasnej splatnosti úveru a tak tieto rozhodnutia, z posledných napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.18Co/30/2018, či rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.16Co/18/2017 alebo sp.zn.23Co/95/2017 ako aj ich dôvody musia mu byť veľmi dobre známe.

38. Žalobca uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v sadzbe 5 % ročne s tým, že úrok z omeškania požaduje jednak z omeškaných splátok do predčasného zosplatnenia úveru (vo výške 2,21 eur) ako aj odo dňa 28.12.2017 do zaplatenia, a to tak z nezaplatenej istiny úveru vo výške 5.083,79 eur ako aj z nezaplatených úrokov vo výške 137,80 eur.

39. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

40. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Vykonávajúcim predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

42. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

43. Čo sa týka úroku z omeškania vo výške 2,21 eur požadovaného z omeškaných splátok do predčasnej splatnosti úveru, tento súd priznal, nakoľko žalovaný meškal so splácaním splátok úveru a výpočet úroku z omeškania žalobcom (čl.10 spisu) vychádzajúc zo sadzby 5 % ročne dohodnutej v zmluve a neprevyšujúcej zákonnú sadzbu z týchto splátok zodpovedá omeškaniu žalovaného.

44. Čo sa týka úroku z omeškania požadovaného za dobu od 28.12.2017, žalobca predloženou výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 27.12.2017 adresovanou žalovanému, v ktorej ho žalobca vyzval k splateniu celého úveru čerpaného na základe úverovej zmluvy v dôsledku omeškania s úhradou jeho záväzkov najneskôr do 6.1.2018 preukázal, že žalovaný bol k vráteniu dlžnej sumy vyzvaný. Keďže v určenej lehote dlžná suma nevrátenej úverovej istiny vo výške 5.083,79 eur zaplatená nebola, žalovaný je v omeškaní so zaplatením tejto sumy, avšak nie odo dňa 28.12.2017 ako tvrdil žalobca, ale až odo dňa 7.1.2018, keďže vo výzve na predčasné splatenie úveru, ktorú žalovaný prevzal dňa 2.1.2018 bola mu na úhradu dlžnej sumy poskytnutá lehota do 6.1.2018. Kým žalobca žalovanému neoznámil, že stratil výhodu splátok lebo využil právo žiadať predčasné splatenie úveru, žalovaný logicky nemohol meškať so zaplatením zosplatennej sumy úveru, lebo o povinnosti ju celú plniť ešte nevedel, dozvedel sa to až dňa 2.1.2018 z doručenej výzvy žalobcu s oznámením o zosplatení úveru. Preto nemožno ho k povinnosti platiť úrok z omeškania zaviazat' späťne, už odo dňa 28.12.2017. Na splnenie povinnosti zaplatiť celú zosplatenú sumu úveru žalobca poskytol mu lehotu do 6.1.2018 preto až nezaplatením celej zosplatennej sumy úveru v uvedenej lehote sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojej povinnosti a preto úrok z omeškania z celej úverovej istiny priznal súd až odo dňa 7.1.2018. Žalobcom požadovaná sadzba úroku z omeškania (5 % ročne) nepresahuje sadzbu určenú podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dňom 7.1.2018 dostal do omeškania so zaplatením nevrátenej úverovej istiny a jeho omeškanie trvá, uložil mu súd spolu so sumou 5.083,79 eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.083,79 eur od 7.1.2018 do zaplatenia. V časti úroku z omeškania požadovaného za dobu pred 7.1.2018 súd žalobu zamietol.

45. Čo sa týka žalobcom uplatnených úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov vo výške 137,80 eur, podľa názoru súdu tieto úroky z omeškania priznať nebolo možné.

46. Aj tu žalobca na podporu svojho názoru, že patria mu úroky z omeškania aj z úrokov poukázal na niektoré súdne rozhodnutia, tieto ale opäť nereprezentujú „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (článok 2 ods.2 základných princípov CSP) vzhľadom na existujúce opačné súdne rozhodnutia zaiste aj žalobcovi dobre známe, nakoľko tam bol ako žalobca stranou v spore, vid' napr. rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn.13Co/267/2017, alebo Krajského súdu v Prešove sp.zn.6Co/132/2017, 16Co/18/2017, 23Co/95/2017, 18Co/30/2018 alebo 4Co/114/2017).

47. Opätovne preto pre úplnosť treba uviesť, že obdobne ako je to pri otázke úrokov za dobu po mimoriadnom zosplatení úveru, tak aj v otázke existencie či neexistencie nároku veriteľa na úrok z omeškania z úroku sa aplikačná prax rozchádza. Časť súdov nárok na úrok z omeškania z úrokov považuje za dôvodný, časť nie. Súd však je názoru, že úrok z omeškania z úroku nemožno priznať a preto ho nepriznal, a to z nasledujúcich dôvodov.

48. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. V zmysle tejto právnej úpravy je potrebné odlišovať zmluvné úroky od úrokov z omeškania, na ktoré vzniká veriteľovi právo zo zákona. Oneskoreným zaplatením úrokov z úveru podľa názoru súdu nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 1995 sp. zn. 6 Obdo 4/94 (R 70/1995) úroky z omeškania nie sú súčasťou pohľadávky, ale len jej príslušenstvom. Oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka).

49. Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo pohľadávky, t. j. úroky z omeškania pre prípad omeškania s platením iného príslušenstva

pohľadávky. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35 Odo 101/2002, zo dňa 24.3.2004 (Rc 5/2006.)

50. Z toho dôvodu potom žalobcovi patria do zosplatnenia úveru úroky z úveru a po zosplatnení už žalobcovi patria iba úroky z omeškania.

51. Vzhľadom na to, že sám žalobca sa v žalobe odvoláva na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ako aj na rozchádzanie sa slovenskej aplikačnej praxe v tejto otázke a vyššie uvedený poukaz súdu na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35 Odo 101/2002, zo dňa 24.3.2004 (Rc 5/2006) je treba uviesť, že aj stanovisko Najvyššieho súdu ČR k danej otázke sa postupom času vyvíjalo a menilo, avšak ustálilo sa na názore, že úroky z omeškania z úrokov veriteľovi nepatria. Najskôr NS ČR v rozsudku z 4. 3. 2002, sp. zn. 33 Odo 47/2002, zaujal názor, že (pre úplnosť citované v pôvodnom, českom znení) „Nesplacení smluvních úroků v dohodnuté lhůtě opravňuje věřitele vymáhat po dlužníkovi úrok z prodlení, neboť nesplacené smluvní úroky se stávají dluhem, a podle § 517 obč. zák. může věřitel po dlužníkovi požadovat vedle plnění i úrok z prodlení. Proto je možno požadovat úrok z prodlení z nezaplacených smluvních úroků...“ Nasledujúcim rozhodnutím veľkého senátu obchodného kolégia NS ČR zo dňa 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, sa však od vyššie uvedeného ponímania NS ČR odchyľil a právo veriteľa požadovať po dlžníkovi úrok z omeškania z nesplatených zmluvných úrokov bez ďalšieho nepriznáva. Vo svojom rozhodnutí pripomína delenie peňažných záväzkových právnych vzťahov, na ktorom stavia svoju argumentáciu, a to na vzťahy hlavné a vedľajšie, pričom sa k prípustnosti úrokov z omeškania z príslušenstva pohľadávky vyjadril nasledovne (pre úplnosť citované v pôvodnom, českom znení): „...Vedlejším a akcesorickým peněžitým závazkovým právním vztahem je závazkový právní vztah úrokový, který vzniká pouze tehdy, jestliže mezi účastníky existuje peněžitý závazkový právní vztah hlavní....Občanský zákoník (a v návaznosti na něj i obchodní zákoník) rozoznává úroky a úroky z prodlení. Úroky z prodlení mají povahu sankce (sankční úroky) za prodlení dlužníka se splněním závazku (§ 517 odst. 2 obč. zák.). Platí se vedle vlastního plnění stanoveným procentem z té části dluhu, s níž je dlužník v prodlení...Tím, že včas nesplatí úroky z jistiny, se dlužník dostává do prodlení s plněním příslušenství, nikoli do prodlení s plněním vlastního dluhu (jistiny). Právo požadovat po dlužníku příslušenství z příslušenství (zde úroky z prodlení ze smluvních úroků) pak věřitel nemá proto, že občanský ani obchodní zákoník mu tuto možnost nepřiznávají. Jinak řečeno, ani obchodní, ani občanský zákoník nezakotvují majetkové sankce pro případ prodlení s placením příslušenství pohledávky...Rozumí-li se pohledávkou ve smyslu úpravy obsažené v ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. jistina..., pak ovšem nemůže nárok na příslušenství z příslušenství pohledávky plynout ani z dikce ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák.; úsudek, že lze přiznat úrok z prodlení nebo poplatek z prodlení z příslušenství pohledávky, odůvodněný toliko úpravou obsaženou v posledně označeném ustanovení, by totiž bez vazby na ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. vedl k absurdnímu závěru, že takto přiznané příslušenství z jistiny již není příslušenstvím pohledávky, nýbrž nově vzniklou samostatnou pohledávkou...Tím není dotčeno právo účastníků dohodnout se (typově např. v mezích smlouvy o úvěru - srov. § 497 a násl. obč. zák.), že sjednané úroky se stanou součástí jistiny [že k ní podle dohody účastníků budou přičítány coby civilní plody peněz (fructus civiles)], a následně pak právo věřitele požadovat, aby dlužník pro případ prodlení s placením takto zvýšené jistiny platil sjednanou nebo zákonem stanovenou sazbu úroku z prodlení. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že se takto opět úročí pouze jistina a nikoli příslušenství pohledávky. Braní úroků z úroků (tzv. anatocismus) bylo zapovězeno již podle tradic římského práva, přičemž totéž platilo v českém právu i historicky.“ Aj v svojej neskoršej judikatúre už NS ČR iba rozvádza vyššie uvedenú argumentáciu a od svojho stanoviska sa nijako neodchyľuje. Z obdobných rozhodnutí NS ČR stojí za zmienku napr. rozsudok sp. zn. 32 Odo 21/2002, uznesenie sp. zn. 29 Odo 919/2006, či rozsudok sp. zn. 29 Odo 689/2006, podľa ktorého nie je podstatné, či veriteľ požaduje zaplatenie úrokov z omeškania z dohodnutých úrokov na základe zákona či dohody s dlžníkom, lebo "...ustanovení § 121 odst. 3 občanského zákoníku je ve vymezení příslušenství pohledávky ustanovením kogentním a vytvořit novou kategorií 'příslušenství z příslušenství' dohodou účastníků by tak znamenalo chovat se v rozporu se zákonem (§ 39 obč. zák.)... Smluvní ujednání o placení úroků z prodlení ze smluvních úroků je ve smyslu § 39 obč. zák. neplatné pro rozpor se zákonem.“

52. Vychádzajúc z definície príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Pohľadávkou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina) na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že sa môžu nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom

hlavným. Splnením hlavného záväzku, alebo iným jeho zánikom zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokov, pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa dlžník do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dohodnutých úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú, nakoľko nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ustanovenia § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka. Prípadná odlišná dohoda strán v tomto smere potom podľa názoru súdu je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, v spotrebiteľskom vzťahu navyše nemôže obstať ani z pohľadu jeho § 53 ods.1,5 a § 54 ods.1.

53. Z uvedených dôvodov súd žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 137,80 eur predstavujúcej vyčíslené úroky zamietol a priznal iba úroky z omeškania z nevrátenej úverovej istiny, t.j. zo sumy 5.083,79 eur od 7.1.2018 do zaplatenia.

54. Keďže žalovaný žiadal o povolenie splácať prisúdenú sumu v splátkach, súd preskúmal túto jeho žiadosť a využíjúc právo vyplývajúce mu z ust. § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku povolil žalovanému platiť žalobcovi prisúdenú sumu s príslušenstvom v splátkach vo výške 100,-eur mesačne. Súd má za to, že vzhľadom na ničím nespochybnené pomery žalovaného zistené z jeho výsluchu (ktorý je v zmysle § 195 CSP a § 295 CSP jedným z dôkazných prostriedkov) a odpovedí na lustráciu žalovaného v Registri obyvateľov SR a v registri Sociálnej poisťovne (§ 295 CSP), s prihliadnutím na výšku dlžnej sumy a dĺžku omeškania s jej zaplatením splátkou, ktorá zodpovedá zásade spravodlivej ochrany práv vyjadrenou v čl. 2 Civilného sporového poriadku pri súčasnom určení, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého plnenia je splátka vo výške 100,-eur mesačne. Nižšiu splátku nebolo možné povoliť, lebo vzhľadom na výšku dlhu a narastajúceho príslušenstva v podobe úrokov z omeškania nižšia výška splátky nezabezpečovala by reálne uspokojenie veriteľa v primeranom čase a nezodpovedala by požiadavke na spravodlivú ochranu práv žalobcu. Ani vyššiu splátku ale nebolo možné povoliť vzhľadom na pomery žalovaného. Lustráciou žalovaného v Registri obyvateľov SR a registri Sociálnej poisťovne bolo preukázané jeho tvrdenie, že má 2 maloleté deti a že momentálne jeho príjmom je len materské vo výške 746,-eur mesačne. Z výsluchu žalovaného vyplýva, že vyplácanie materského mu aktuálne končí a v októbri 2019 nastupuje opäť do práce kde mu zo mzdy vykonávajú urážky na iné dlhy a tak jeho príjmom bude suma len cca 550,-eur mesačne v čistom. Vychádzajúc z ničím nespochybnenej výpovede žalovaného na pojednávaní celým príjmom domácnosti tak budú len priateľkina materská dávka, prídavky na deti a jeho príjem, teda spolu na štvorčlennú domácnosť suma len cca 700,-eur až 800,-eur mesačne z čoho platí žalovaný aj iné dlhy, kde by na splátky mesačne potreboval sumu cca 500-600 eur. Okrem toho uviedol, že priateľka je po operáciách, mala zdravotné problémy, 30 až 40 eur mesačne dávajú na lieky. Z vyššie uvedených dôvodov súd povolil splátky vo výške 100,-eur mesačne, keďže práve v tejto výške podľa názoru súdu ide o primeranú výšku splátky k výške dlhu a všetkým vyššie uvedeným okolnostiam sporu a rešpektujúcu požiadavku spravodlivej ochrany práv tak na strane žalobcu, ktorý ako veľká banka nebude tým neprimerane zasiahnutý vo svojich pomeroch a právach, ako i žalovaného a tiež požiadavku zohľadniť sociálne postavenie strán sporu (článok 6 odsek 2 základných princípov CSP).

55. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žalobe bolo sčasti vyhovené, sčasti bola zamietnutá, tak žalobca ako i žalovaný boli teda v časti úspešní, v časti neúspešní. Pri výpočte pomeru úspechu strán vo veci pre účel rozhodnutia o trovách konania súd za základ na jeho určenie vzal tak žalovanú pohľadávkou - istinu, ako aj žalované príslušenstvo pohľadávky- úrok a úrok z omeškania (v tejto súvislosti vid' napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.4.2004 sp.zn.1MCdo 1/2004, Zbierka Stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky SR 4/2005 alebo uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn.6Co/227/2011). Súd sa plne stotožňuje s právnym názorom prezentovaným aj vo vyššie uvedených rozhodnutiach vyšších súdov, v zmysle ktorého procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“, ale za „čiastočný úspech“ (citované z Rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27.4.2004 sp.zn.1MCdo 1/2004, Zbierka Stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky SR 4/2005).

56. Pre úplnosť je treba uviesť, že i keď vyššie spomenuté súdne rozhodnutia vychádzajú z procesnej právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku, sú stále plne aktuálne a použiteľné aj na rozhodnutie o trovách konania v režime nového Civilného sporového poriadku. K tomu podporne

pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku- Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 926 s, cit. "Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky".

57. Podporne v súvislosti s vyššie uvedeným záverom súd poukazuje tiež na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 56/2017-12 (už v súvislosti s výpočtom pomeru úspechu a neúspechu strán podľa aktuálneho Civilného sporového poriadku) alebo I.ÚS 31/2014-9.

58. Súd žalobcovi v súvislosti s názorom, že aj neúspech len v časti príslušenstva pohľadávky je nutné považovať za čiastočný neúspech a zohľadniť ho pri rozhodovaní o trovách konania dáva do pozornosti tiež rozsudky tunajšieho súdu sp.zn.9C/29/2016 a sp.zn.10C/395/2015 proti ktorým žalobca podal odvolania, v ktorých okrem iného namietal nesprávne právne posúdenie úspechu a neúspechu pri rozhodovaní o trovách konania, avšak jeho argumentácia odvolacím Krajským súdom v Prešove nebola akceptovaná a ten v rozsudkoch sp.zn.16Co/18/2017 resp. 4Co/114/2017 ju odmietol a napadnuté rozsudky vo výroku o trovách konania potvrdil.

59. V danom prípade žalovaná istina s príslušenstvom kapitalizovaným ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods.1 veta prvá CSP) činí 6.375,22 eur (5.083,79 eur ako v petite žaloby žiadaná istina + 137,80 eur ako vyčíslené úroky + 2,21 eur ako vyčíslené úroky z omeškania + 3,96 eur ako poplatky za poistenie + 695,40 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný úrok 7,9 % ročne zo sumy 5.083,79 eur od 28.12.2017 + 440,13 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.083,79 eur od 28.12.2017 a 11,93 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov 137,80 eur od 28.12.2017).

60. Prisúdená istina s príslušenstvom kapitalizovaným ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods.1 veta prvá CSP) činí 5.660,92 eur (5.083,79 eur ako prisúdená istina + 137,80 eur ako prisúdené vyčíslené úroky + 2,21 eur ako prisúdené vyčíslené úroky z omeškania + 3,96 eur ako prisúdené poplatky za poistenie + 433,16 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.083,79 eur od 7.1.2018).

61. Žalobca tak bol vo veci úspešný v rozsahu 88,80 %, žalovaný bol vo veci úspešný v rozsahu 11,20 %.

62. Po odpočítaní úspechu žalovaného v rozsahu 11,20 % od úspechu žalobcu v rozsahu 88,80 % vznikol vo veci úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,60 %.

63. Postupujúc podľa § 255 ods.2 CSP preto súd náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci a o nároku na náhradu trov konania v súlade s ust. § 262 ods.1 CSP v treťom výroku rozsudku rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 77,60 %.

64. O konkrétnej výške náhrady trov konania v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.